

finansieret af den private kapital, og tog i det hele forbehold med hensyn til investeringer kommende fra udlandet; han foretrak statslån. Han rettede et angreb på Sovjetunionen for dens optræden i selskaber i Jugoslavien, hvori den havde andel i aktiekapitalen.

Den danske delegerede henviste til det standpunkt, Danmark havde indtaget i det økonomiske og sociale råd. Der var ikke tilstrækkelig mange eksperter og lærere for teknikerne og ikke tilstrækkelig kapital til de opgaver, der var at løse i de underudviklede områder i verden, og da landene endnu ikke havde anmeldt deres ønsker og planer, havde rådets forslag nødvendigvis måttet være foreløbige. Blev der stillet kapital til rådighed, ville de særlige institutioner have opgaver nok at bruge dem til. Danmark var selv villig til at bidrage til den fælles opgave, men eksporterede ikke kapital og kunne ikke stille fremmed valuta til rådighed. Derimod ville den danske regering forsøge at finde midler til at sende eksperter, teknikere og videnskabsmænd til underudviklede lande, og danske undervisningsanstalter ville gerne modtage personer fra sådanne lande, der ønskede at skaffe sig teknisk træning. Danmark mente selv at ville få fordel af at deltage i arbejdet, dets egne eksperter ville lære af det, og det ventede at få andel i forøgelsen af verdenshandelen. Den sociale side af den økonomiske udvikling måtte ikke glemmes og derfor heller ikke den psykologiske, påvirkningen af befolkningen gennem det nye, der kom til dem. Eksperterne måtte være af bedste kvalitet, egnet til gruppearbejde. Det var desuden af betydning, at de underudviklede lande ikke for den hjælp, de måtte få, opgav eget initiativ eller ikke selv søgte at investere kapital i nye foretagender. Og de ydende lande skulle heller ikke begrænse deres bistand til den, de gav gennem De Forenede Nationer. Rådet burde forblive den endeligt afgørende faktor i De Forenede Nationers og de særlige institutioners arbejde med dette spørgsmål. Opgaverne faldt indenfor den anvendte videnskab, og videnskabsmændene kunne derfor bidrage deres

ved at undersøge problemerne, således som man nu var begyndt ved den stedfundne videnskabelige konference vedrørende verdensressourcer; men der burde gøres endnu mere. Såvel teoretisk som praktisk videnskab stod til rådighed, og derfor kunne man være sikker på gode resultater, selvom man begik en fejl her eller der. Religiøse, ideologiske eller politiske indvendinger mod bistand til underudviklede lande burde ikke gælde. Nord, Syd, Øst og Vest burde samles om opgaven med at forbedre den jævne mands vilkår verden over.

Sovjetunionens repræsentant gik ind for omfattende teknisk bistand til underudviklede lande til fordel for disse selv og med henblik på at sikre dem økonomisk og politisk uafhængighed; derfor skulle den tage sigte på at møde de nationale markeders krav, ikke verdensmarkedets. Han advarede stærkt mod risikoen for, at de store kapitalistmonopoler skulle misbruge situationen, og angreb i denne forbindelse USAs planer for teknisk bistand, der i virkeligheden var imperialismen. Han afviste udførligt den jugoslaviske delegeredes angreb på Sovjetunionen.

Flere delegerede fremhævede nødvendigheden af at give fremmed privat investering en vis sikkerhed, andre lagde vægt på, at kapitalen skulle tilvejebringes af det nationale kapitalmarked, men heroverfor blev det gjort gældende, at nogle lande var så underudviklede, at de praktisk talt intet kunne præstere selv.

Efter svar og gensvar fra forskellige af de ovennævnte delegerede stemte man om forskellige ændringsforslag til det resolutionsforslag, som det økonomiske og sociale råd havde udarbejdet.

Et polsk ændringsforslag, der ville medføre, at alle anmodninger om teknisk bistand skulle forelægges begge de to organer, som rådet foreslog oprettet, blev trukket tilbage. Et resolutionsudkast fremsat af Uruguays delegation om koordination af landenes arbejde med den økonomiske udvikling blev ligeledes trukket tilbage.

Den af plenarforsamlingen den 16. november 1949 enstemmigt vedtagne resolution om